

Truffelmoord in Piemonte

Pat Hünen

Il tartufo, un diamante commestibile

De truffel, een eetbare diamant

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages en gebeurtenissen komen voort uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, en/of met ondernemingen berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, hetzij mechanisch of elektronisch door middel van druk, kopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Coverontwerp: Pat Hünen

Controle: Anita

ISBN: 9789465016368

2024 © Pat Hünen

Hoofdstuk 1: Donkere herinnering

De vroege, nogal mistige ochtendlucht lag als een beschermende deken over de oude stal. Degene die zich lang geleden de moeite had getroost om de zware “*Pietra Langhe*” stenen op elkaar te stapelen wist hoe hij een bouwwerk aan het oog van ongenode gasten moest onttrekken. Nauwelijks zichtbaar lag het verscholen tussen de stammen van metershoge eikenbomen, omzoomd door een nagenoeg ondoordringbaar woud van bramenstruiken. In de glooiende heuvels van de Italiaanse Zuid-*Piemonte* lagen talloze van dit soort verwaarloosde bouwsels die slechts sporadisch werden gebruikt voor de opslag van hooi of als rustpunt voor een geitenhoeder. Peet Gallo bewoog voorzichtig op zijn hurken verder en verkende het omliggende terrein. Er was geen beweging te zien en er viel ook, behalve het schrille fluiten van ontwakende vogels, niets te horen. De banden van de rugzak brandden op zijn schouders en zorgde ervoor dat een straaltje transpiratievocht in zijn bilnaad liep. De semiautomatische *Walther P99* die hij een tijd geleden had gekocht op de zwarte markt in *Acqui Terme* voelde zwaar aan achter zijn broekriem. Hij hoopte dat hij het vuurwapen voorlopig niet hoefde te gebruiken. Maar dat was allerminst een zekerheid. De gespierde Giovanni was bepaald niet iemand om ongewapend tegen te komen als hij kwaad was. Zeker niet als het ging om iemand, zoals Peet, die een gevaar vormde voor zijn inkomsten uit de truffelhandel. Dat had Peet recent nog ervaren toen de jonge truffelzoeker hem en zijn partner Gill met de dood had bedreigd.

Het klamme zweet liep over Peet’s rug toen hij behoedzaam naar de stal sloop waarin hij Giovanni vermoedde. “Als je hem wilt vinden, dan moet je vroeg uit de veren” had zijn moeder aan Peet verteld. “Giovanni overnacht vaak in zijn oude hut zodat hij vroeg op truffelzoektocht kan gaan.” Het erf dat voor het bouwsel lag en nauwelijks die naam mocht dragen, lag bezaaid met stenen en afgebroken takken. Het karkas van een kruiwagen lag weg te roesten onder het groen van een overhangende eikenboom. Peet zag weinig en moest uitkijken dat hij niet struikelde en zo de truffelboer zou attenderen op zijn aanwezigheid. Hij rilde toen hij de scheef in zijn hengsels hangende, uit ruwe zware deurbalken gemaakte, toegangsdeur naderde. Meteen viel hem het blinkende

moderne hangslot op dat nogal uit de toon viel bij de oude meuk van de rest van het verwaarloosde gebouwtje. Het was niet afgesloten en hing losjes met één kant van de beugel in een metalen ring. Peet bleef even staan met zijn rug tegen de vochtig aanvoelende, groen uitgeslagen, stenen muur en spande zijn zintuigen. Hij meende de geur van een haardvuur te ruiken, wat zou kunnen betekenen dat er recent iemand in de stal was geweest. Of nog steeds was, wat hij waarschijnlijker achtte. Hij luisterde opnieuw, maar hoorde niets. Dit gaf hem voldoende vertrouwen om een blik te werpen door het enige, groezelige raam dat de stal rijk was. Tussen de spinnenwebben en vogelpoep door keek hij naar binnen. In de verste hoek was een open haard waarin hout lag na te smeulen dat een rossige gloed afgaf. De nachten in het vroege najaar waren in de Zuid-*Piemonte* al kouder aan het worden en een houtvuur was dan ook geen overbodige luxe. In het spaarzame licht van het vuur bekeek Peet het schamele interieur van de hut. Aan de muur waar hij tegenaan keek hing een paar roestige ijzeren kettingen en iets dat moest doorgaan voor een schilderij van een berglandschap. In het midden van de ruimte stond een krakkemikkige houten tafel met een stoel aan iedere langwerpige zijde en een gescheurd tafellaken met borduursels en vol met brandgaten er bovenop. Een aantal lege flessen lag op de vloer die verder bezaaid was met plukken stro en diverse sigarettenpeuken. Op een vlekkerige matras die was gedrapeerd op een houten vlonder ontwaarde Peet het slapende lijf van Giovanni.

Ondanks zijn oorspronkelijke daadkracht twijfelde Peet plotsklaps of hij de confrontatie met de jonge boer wel moest aangaan. Maar als hij dat niet deed, dan was alle moeite voor niets geweest. Hij moest en zou te weten komen wat de groep opstandige boeren van hem wilde en waarom ze het leven van Peet en Gill op hun truffelfarm zuur maakten. Giovanni was hun voorman en zelfbenoemde woordvoerder. Dus die moest het kunnen uitleggen dacht Peet. Hij had zich niet voor niets al die moeite getroost om bij nacht en ontij de heuvel in *Serole* op te klimmen. Het rook muf in de stal toen Peet die behoedzaam betrad. Hij haalde de *Walther P99* achter zijn broekriem vandaan en knipte de zaklamp op zijn iPhone aan waarmee hij voorzichtig in het rond scheen. Dat had hij beter niet kunnen doen. Twee witgroene ogen schitterden hem in het vale licht tegemoet. Een schim staarde Peet aan en hij hoorde een

indringend donker gebrom. “Hij heeft altijd zijn hond Rio bij zich. Die twee zijn onafscheidelijk.” Peet had eerder moeten denken aan wat Giovanni’s moeder hem had verteld. Rio stond met opengesperde bek op zijn achterste poten, klaar om Peet aan te vallen. Maar die wist hoe hij met honden om moest gaan. Met een korte aai over zijn bol en een paar geruststellende woorden wist hij de tamelijk groot uitgevallen *Lagotto Romagnolo* snel te kalmeren. Dat was niet het geval bij Giovanni. De *trifolaio*, truffelzoeker, was wakker geworden en had zijn, door zware arbeid op het land, getrainde lichaam van de vlonder opgericht. Hij liep nu, wankelend van de slaap of van de lege fles *grappa* die naast zijn provisorische bed stond, op Peet af. Zijn behaarde armen met gespannen spieren maalden op korte afstand van Peet in het rond. Als hij door die staalbundels werd geraakt dan kon hij het wel schudden.

“Giovanni kan heel snel geïrriteerd raken als iets hem niet bevalt en hij wordt dan meestal gewelddadig, maar verder is het een hele lieve jongen” herinnerde hij zich de woorden van Giovanni’s moeder. Er zat voor Peet niets anders op dan snel te handelen voordat Giovanni hem in de kleine ruimte te pakken kreeg. Hij liet zijn iPhone vallen en richtte de *Walther P99* op een plek vlak naast het rechteroor van Giovanni. Hij wilde de jonge boer niet uitschakelen maar hem alleen maar laten schrikken en vuurde het wapen af. Het schot weerklonk luid en met een droge klap sloeg het afgevuurde projectiel in het brakke houten plafond. De echo bulderde door de hut en een grijze wolk stof dwarrelde naar beneden. Rio stoof piepend van angst achteruit en Giovanni leek tot bedaren te komen toen hij zag dat de loop van het wapen nu op hem was gericht. “*La prossima volta ti colpo*” siste Peet tussen zijn tanden. Door de vele jaren die hij had doorgebracht in Italië wist hij precies hoe hij geloofwaardig een boodschap in het Italiaans moest overbrengen. Aan de reactie van de breedgeschouderde man tegenover hem af te meten leek die te geloven dat Peet de volgende keer inderdaad raak zou schieten.

Loerend keek Giovanni in de richting van waar het schot vandaan was gekomen. Hij werd echter verblind door het licht van de iPhone die Peet inmiddels van de lemen vloer had opgeraapt. Toen zijn ogen daaraan waren gewend en hij zijn opponent herkende sprak een gevoel van verwondering uit

de blik van de boer. Hij had waarschijnlijk nooit verwacht dat een nette zakenman zoals Peet hem in zijn eigen hut met een vuurwapen zou bedreigen. De blik van herkenning veranderde echter snel in angst toen hij begreep dat het Peet menens was. Hij zag hoe het vuurwapen op en neer bewoog en hoorde hoe Peet hem met dwingende stem beval om weer plaats te nemen op het bed. “Wij gaan eens heel erg serieus met elkaar praten Giovanni. Ik heb er genoeg van om door jou en je vrienden te worden bedreigd. Die aanslag met die brandbommen was een dingetje maar leverde alleen materiële schade op. Nu hebben jullie echter mijn partner erbij betrokken en dat kan ik absoluut niet over me heen laten gaan. Dat was echt de bekende laatste druppel. Ik laat me niet door zo’n gespuis als jullie bang maken. Ik heb in mijn leven te veel met criminelen van doen gehad om me te laten piepelen door een stelletje boerenpummels zoals jullie.”

Giovanni hief langzaam zijn hand op als wilde hij virtueel de woordenstroom van Peet tegenhouden. Hij schudde tegelijkertijd zijn hoofd. “Ik weet niet waar u het over hebt *signor* Gallo, maar ik heb nergens mee te maken. Ik ben maar een arme vent met een paar geiten die toevallig ook nog eens een keer *trifolaio* is. U kunt mij toch niet verwijten dat ...” Een tweede schot galmde door de schuur en veroorzaakte een zwart gat in het smoezelige kussen van Giovanni. Een paar stukken stro vloog in het rond. Rio kroop nog verder weg in een hoekje van de hut. “Jij bindt jezelf vast met de kettingen die daar aan de muur hangen en daarna gaan we eens kijken of jij werkelijk zo onschuldig bent als je zelf beweert.” Peet gebaarde Giovanni om twee van de roestige kettingen van de muur te pakken en om zijn eigen armen te wikkelen. Met zichtbaar ongenoegen deed die wat hem werd gevraagd. Peet liep een paar passen achteruit en pakte het hangslot van de deur terwijl hij Giovanni onder schot hield. Hij wierp het slot voor diens voeten en gebaarde hem om de kettingen daarmee aan elkaar vast te maken. Tevreden hoorde Peet hoe de beugel met een droog geluid in het huis klikte waarmee de kettingen zich om de brede armen van Giovanni sloten.

Peet treuzelde niet en liep op de open haard af waar hij een stuk hout uit pakte waarvan de punt nog rood gloeide. Daarmee liep hij op Giovanni af. Die

begreep onmiddellijk wat Peet van plan was en begon jammerlijk te stotteren. “Ik weet echt niets meneer Gallo. Dat zweer ik op mijn lieve moeder.” Peet hield de stok voor zich uit en drukte die even later, zonder te reageren op Giovanni’s smeekbede, krachtig op diens behaarde linkerarm. Een smerige geur van verbrande haren steeg omhoog terwijl Giovanni het uitschreeuwde van de pijn. “Jij hebt niets te zweren kerel. Vertel me liever wat jullie barbaren van plan zijn met Gill.” Peet had verwacht dat de truffeljager meteen zou leeglopen want de brandwond moest helse pijn doen. Toch was dit niet het geval. Giovanni was kennelijk wel wat gewend. Peet drukte de rode punt een tweede keer in het vel van de jonge boer. Die schreeuwde het opnieuw uit. “*Sporco Olandese. Hai ragione.* We zullen er alles aan doen om te voorkomen dat jullie met die klote truffelfarm ons bestaan bedreigen. We hebben nog wat leuke dingetjes voor jullie in gedachte, wacht maar af wat er nog staat te gebeuren. En verder zeg ik helemaal niks. Zoek het maar lekker helemaal zelf uit vuile *coglione.*” Peet had genoeg gehoord. Hij zou zwaardere wapens moeten gebruiken om Giovanni tot spreken te brengen. Hij floot tussen zijn tanden en zijn geheel in het legergroen geklede begeleider Paolo, die zich tot nu toe ergens achteraf verscholen had gehouden in de bosschages, kwam binnen. Hij nam een rugzak van zijn rug en opende die. Een donkergroene fles met daarin een bijtend zuur blonk de mannen tegemoet. “Nu ga je”

Peet Gallo werd wakker door een flinke duw tegen zijn schouder. “Je bent weer aan het dromen Pietro. Je praat in je slaap en het lijkt wel alsof je iemand aan het vermoorden bent, zo’n lawaai maak je. Zet die gedachten aan wat er is gebeurd nu eens eindelijk uit je hoofd, hoe moeilijk dat misschien ook is.” Peet, die door Italianen meestal Pietro werd genoemd, draaide zijn lichaam op zijn zij en keek naar zijn geliefde naast zich in bed. “Je hebt gelijk, ik zie de hele film van de voorbije weken weer voor me. Het was ook niet niks waarin we verzeild zijn geraakt.” De gedachten van Peet gingen terug naar het interview in een provinciaal tijdschrift, waar alle ellende mee was begonnen.

Hoofdstuk 2: Truffelgaard

Enthousiast bewoog de bruinzwarte neus van Bruno op en neer. De mix van een Labradoodle en Schapendoes was opgeleid als truffelhond en liep nu zenuwachtig trekkend aan de lijn door de truffelgaard vlakbij het Zuid-Piemontese *Roccoverano*. Peet bekeek het schouwspel met voldoening. “Bruno is weliswaar geen typisch Italiaanse *Lagotto Romagnolo*, maar truffels zoeken kan hij als de allerbeste. Hij is minstens zo goed als jullie Italiaanse honden.” Peet Gallo zei het met onverholen trots want hij wist hoezeer Italianen waren gehecht aan hun eigen tradities. Zo ook journaliste Sofia Grotto van *Carta Verde*, een magazine uit de Zuid-Piemonte dat voornamelijk artikelen publiceerde over *lifestyle* en *slow-food*. Ze had Peet enige dagen geleden gebeld met het verzoek om een interview over de manier waarop Peet met zijn bedrijf *Gallo Tartufi* succesvol truffels kweekte in de Piemontese heuvels. De journaliste was niet onder de indruk van de opmerking van Peet. “Laat dan maar eens zien wat die Bruno allemaal in zijn mars heeft. Dan maak ik meteen een paar mooie foto’s van hem voor in ons magazine.”

Peet maakte de lijn los en de bruine krullen van Bruno verdwenen onmiddellijk onder de takken van een jonge eikenboom, zijn neus speurend over de grond. “Op deze plek hier komt voornamelijk de zwarte zomer- en herfsttruffel voor. Mijn partner Gill en ik hebben deze oude wijngaard een aantal jaar geleden helemaal gerooid en opnieuw gecultiveerd, vooral door veel kalk toe te voegen. Daarna hebben we diverse soorten jonge eiken- en hazelnootbomen geplant nadat ze waren geënt met schimmels waarop normaal gesproken de truffels groeien. We hebben er zo’n twaalfhonderd. Dat was een heel karwei, dat kan ik u vertellen.” Terwijl hij dit zei liep Peet, met Sofia in zijn kielzog, achter Bruno aan. Die rechte plotseling zijn rug en begon daarna verwoed te graven bij de stam van een hazelnootboom. Het klikken van Sofia’s fototoestel was duidelijk te horen. “Nu moet ik hem tegenhouden want anders beschadigt hij de truffel die daar waarschijnlijk ligt.” Peet voegde de daad bij het woord en trok Bruno aan zijn halsband terug. Met een *vanghetto*, een speciaal schepje met korte steel en ronde kop, die hij uit zijn jaszak had gehaald groef hij de vochtige aarde voorzichtig opzij. Triomfantelijk haalde hij even later een onooglijk

zwartgrijs gekarteld klompje tevoorschijn met een doorsnede van zo'n drie centimeter en legde dit in zijn handpalm. "Goed gedaan Bruno." De staart van de cognackleurige truffelspeurhond bewoog als de wiek van een helikopter op en neer, in afwachting van zijn beloning. Die haalde Peet uit zijn broekzak. Met een stuk gedroogde nekspier van een rund in zijn bek trok Bruno zich terug om van zijn traktatie te genieten. Peet maakte het gaatje in de grond weer zorgvuldig dicht en plaatste wat aantekeningen op zijn iPhone over de vindplaats, samen met een foto van de daar gevonden truffel.

Peet liet Sofia ruiken aan de truffel en die bleek onder de indruk van het aroma. "Dus jullie hebben de *tartufi* hier kunstmatig gekweekt? Ik heb me altijd laten vertellen dat zoiets onmogelijk was." Peet liep stilzwijgend onder het herfstkleurige bruinrode bladerdak van zijn truffelgaard terug naar de toegangspoort. Nadat hij Sofia buiten had gelaten sloot hij die weer. "Ik wil liever niet dat hier *locals* of toeristen komen die op zoek gaan naar mijn kostbare truffels. Daarom is de truffelgaard ook omheind met een hoog hek en schrikeldraad en wordt die bewaakt met camera's. Hier ligt echt voor een kapitaal in de grond. Dat gaan we binnenkort allemaal oogsten. Maar laten we eerst eens proberen wat Bruno heeft opgegraven. Ik heb voor ons een kleine proeverij georganiseerd. Mag ik je voorstellen aan Gill, mijn partner in de liefde en ook in zaken." Een mooie volslanke vrouw met lang zwart krullend haar kwam bij het horen van haar naam naar buiten gelopen door de deur van een kleine blokhut die vlak naast de ingang van de truffelgaard stond. "*Piacere, sono Gill.*" Met uitgestrekte hand liep Gill op Sofia af die haar groet hartelijk beantwoordde.

De zon was midden september nog behoorlijk sterk en streelde met zijn stralen de glooiende heuvels van de *Langhe*. Peet was al jarenlang verliefd op deze streek met zijn mooie dorpjes, vriendelijke mensen en rijke gastronomische leven. Een tijd lang had hij er zelfs een oude wijnboerderij, *Casa Gallo Nero*, gehad als vakantiehuis. Tegenwoordig leefde hij met Gill en hun drie honden Funs, Rizzla en Bruno in een mooie authentiek gerestaureerde *azienda agricola* met groot grondstuk boven op een heuvel in *Roccoverano*, een idyllisch dorpje bekend vanwege zijn *Robiola* geitenkaas. Daarnaast had hij een vakantiehuis

aan het strand van *Varigotti*, vlakbij *Finale Ligure* aan de Bloemenriviëra. De verkoop van een aantal bedrijven had Peet in het verleden voldoende kapitaal opgeleverd om van te kunnen leven, terwijl genoeg overbleef om te investeren in nieuwe activiteiten. Eén van die investeringen was de truffelgaard waarin ze zich nu bevonden. “*Sediti Sofia*” sprak Peet terwijl hij de journaliste met een handgebaar uitnodigde om te gaan zitten aan een houten tafel op het terras voor de blokhut. Die was door Gill eenvoudig gedekt met een feloranje gekleurd tafellaken, aardewerken borden en wijnglazen.

In de blokhut bevond zich een kleine keuken waaruit heerlijke etensgeuren opstegen. Peet borstelde de verse *tartufo* schoon en raspte hem in dunne plakjes met een truffelschaaf over de pasta, nadat die door Gill op de borden was geschept. Daarna hief hij het glas. “*Buon appetito e salute.*” De *tjarin*, een typische dunne lintpasta uit de *Piemonte*, was door Gill zelf gemaakt en met de hand gesneden. De wijn, een gekoelde *Langhe Arneis*, paste er perfect bij en de combinatie met de smaak van de aromatische truffel was fenomenaal. Dat vond ook Sofia die zichtbaar aan het genieten was. “*Complimenti Gill*. Ik ben als culinair schrijfster en *foodblogger* wel wat gewend, maar deze *tjarin con tartufi* is zonder meer restaurantwaardig. Wat denken jullie trouwens dat de *Piemontesi* zullen vinden van jullie truffelfarm, als ik zo onbeleefd mag zijn om jullie bedrijf zo te noemen?” Peet had deze vraag wel verwacht.

“We kennen natuurlijk de eeuwenoude gewoonte van het truffel zoeken door *trifolai* met hun honden en beseffen dat de mensen hier zeer aan tradities zijn gehecht. Maar we weten ook dat de handel in die kostbare bolletjes nogal fraudegevoelig is en dat er gemakkelijk geld verdiend wordt door allerlei profiteurs. Die halen de truffels niet op ambachtelijke wijze hier uit de grond, maar importeren ze uit Kroatië, Hongarije en zelfs uit Azië.” Peet nam een ferme hap van de pasta en genoot even van de heerlijke smaak voordat hij verder ging. “En vervolgens worden ze aangeprezen en duur verkocht als originele Piemontese *tartufi*. Dat gaat lekker gemakkelijk, want er is helaas nog steeds geen keurmerk voor truffels en er vinden ook nauwelijks controles plaats op de herkomst, zoals dat bijvoorbeeld wel het geval is bij wijn en kaas. Bovendien wordt de truffel niet verkocht met een etiket erop, zodat een

restauranthouder of consument ook niet kan zien waar hij vandaan komt.” Peet keek Sofia aan over de rand van zijn glas wijn en vervolgde zijn betoog. “Met die wetenschap in ons achterhoofd kunnen we ons niet voorstellen dat er veel bezwaar zal zijn tegen ons initiatief. Het zijn en blijven tenslotte echte Piemontese truffels die we hier kweken, we doen helemaal niks wat niet mag en alles gebeurt op natuurlijke wijze. Alleen helpen we de natuur een beetje met onze kennis.”

Gill mengde zich enthousiast in het gesprek. “Dat klopt helemaal. Ik heb jaren geleden biologie en scheikunde gestudeerd en me als afstudeerproject verdiept in het fenomeen truffel. Daarbij ben ik tot de conclusie gekomen dat de samenstelling van de grond en met name de zuurgraad heel belangrijk is voor de *tartufi*. Verder moet je natuurlijk de juiste schimmels hebben om mee te enten. Daar ben ik mee gaan experimenteren en ik heb toen denk ik de ideale mix van omstandigheden gevonden. Toen ik Peet leerde kennen en wij een tijd geleden naar Italië zijn verhuisd, heeft hij mij gestimuleerd om de theorie in de praktijk te brengen. We hebben twaalfhonderd geënte eiken- en hazelnootbomen geplant, de PH-waarde van de grond geoptimaliseerd en een irrigatiesysteem aangelegd om de bomen van genoeg water te voorzien in droge zomers. *Ed ecco*, onze truffelgaard was een feit. Daarna was het wachten tot we twee jaar geleden de eerste *tartufi* konden oogsten. Dat waren er nog niet al te veel, maar wel boven verwachting. Onze truffels bleken sneller te groeien en ook nog eens groter uit te vallen dan gebruikelijk. We hadden bovendien geluk dat Bruno werd geboren als nakomeling van Funs en Rizzla en we hebben hem door een ervaren truffelzoeker laten opleiden tot truffelhond.” Bij het horen van zijn naam kwam Bruno onder de tafel vandaan en duwde geestdriftig zijn natte neus tegen de benen van Gill. Hij kreeg een liefdevolle aai over zijn krullen terug en nam met een tevreden brom zijn plaats weer in. “We hebben nu tweeëneenhalve hectare met bomen en verwachten een veel grotere opbrengst te kunnen realiseren dan wanneer we maar lukraak zouden gaan zoeken in een of ander bos.”

Sofia had bewonderend geluisterd naar de uitleg van Peet en Gill. “Dat klinkt zeer innovatief. Ik vraag me af waarom niet eerder iemand op dat idee is

gekomen. Er zal wel veel belangstelling bestaan om uw procedé voor deze teeltmethode over te mogen nemen?" Gill glimlachte terughoudend. "We houden ons geheim graag voor onszelf. Maar ik kan u wel vertellen dat er al een behoorlijk aantal restaurants geïnteresseerd is om de truffels van ons af te nemen." Sofia noteerde ijverig een aantal zaken in haar schrijfblok en gaf aan toe te zijn gekomen aan het einde van het interview. "Er is één ding dat me nog interesseert. Hoe ziet uw verdienmodel er eigenlijk uit?" Terwijl Peet een laatste glas wijn inschonk voor de journaliste nam hij het gesprek weer over. "We gaan nu het eerste jaar tegemoet waarin we volledig kunnen oogsten. De weersomstandigheden zijn goed geweest met veel vocht en zon, dus ik verwacht over een paar weken zo'n kleine vijftig kilo op de markt te kunnen brengen. Daarmee zal ik mijn investering dit jaar al helemaal terugverdienen. En de komende jaren is dan sprake van pure winst." Peet toverde een grote glimlach op zijn gezicht bij dit vooruitzicht.

"Verder hebben we een tijdje geleden een nieuw bos aangeplant waar we de *bianchetto*, oftewel de witte truffel gaan kweken. Zoals u weet is die nog veel zeldzamer en een stuk duurder dan de zwarte. Ze groeien dieper en hebben een andere bodem nodig met veel vocht, dus in de buurt van water en bij voorkeur ook waar populieren staan. Die plek, die we nog even geheimhouden, hebben we gevonden en het ziet er vooralsnog veelbelovend uit. Bovendien rijpt de witte truffel tussen januari en april en kan in het voorjaar worden geogst, waarmee we onze inkomsten kunnen spreiden over het jaar. We hebben alle vertrouwen in een succesvolle toekomst van *Gallo Tartufi*." Sofia stond bedachtzaam op en bedankte Peet en Gill voor de leerzame ochtend. Het artikel zou in de eerstvolgende editie van *Carta Verde* worden gepubliceerd.

Hoofdstuk 3: Moord in truffelstad *Alba*

Ispettore Davide Avallo van de *Polizia Municipale* in truffelstad *Alba* haastte zich met grote spoed naar het kantoor van de *Fiera Internazionale del Tartufo Bianco d'Alba*, de wereldberoemde truffelbeurs. Gelukkig lag dit maar een paar honderd meter verwijderd van het politiebureau. Avallo kende de Stichting die de beurs organiseerde slechts van het jaarlijkse festijn dat al bijna honderd jaar van oktober tot december in de stad wordt gehouden en dat dan honderdduizenden internationale toeristen trekt. In het historische pand met ingang aan de bekende winkelstraat *Via Vittorio Emmanuele* was hij echter nog nooit geweest. “*Buongiorno*, ik werd zojuist gebeld vanwege een misdrijf dat hier zou hebben plaatsgevonden. Weet u daar meer van?” De mooie jongedame van een jaar of vijftientig achter de receptie, die zich als Martina voorstelde en overduidelijk heel nerveus was, kwam achter de balie vandaan en stamelde nauwelijks hoorbaar een aantal woorden. “*Si*, loopt u maar met me mee.”

Avallo was onder de indruk van de grandeur die het kantoor uitstraalde. Via een marmeren gang met talloze luxe tapijten en grote beelden van krijgsheren uit vervlogen tijden werd hij door Martina naar de plaats delict gebracht. “Zoiets hebben we hier nog nooit meegemaakt. Ik hoop maar dat u de dader snel vindt.” Het roze mantelpakje van de receptiedame deinde op en neer bij iedere beweging die ze maakte met haar hooggehakte lange benen. “Ik zag de heer Brodi nog levend toen ik een kwartier geleden alles voor de vergadering later deze ochtend in gereedheid wilde brengen. Toen ik even vijf minuten weg was en weer terugkwam lag hij levenloos op de grond. Ik heb gekeken of ik nog iets voor hem kon doen, maar ik voelde totaal geen polsslag meer. Hij was onmiskenbaar dood.” Martina rilde bij de gedachte aan het voorval. “Daarna heb ik onmiddellijk de politie gebeld. Gelukkig was u er heel erg snel. Verder heb ik niets of niemand gezien. Daar bij de *pulpito* ligt hij.” Martina wees met bevende hand naar de kansel waar Avallo het lijk ontwaarde van degene die kennelijk Brodi heette. Hij bedankte haar voor de medewerking en vroeg of ze zich ter beschikking wilde houden.

Voorzichtig raapte Avallo met zijn gehandschoende hand een bebloed gekarteld mes van de vloer dat vlak naast het lijk van een ongeveer veertigjarige man lag. Het lichaam, dat nog warm aanvoelde, lag zijwaarts in een onnatuurlijke houding met zijn hoofd tegen de onderste rand van een spreekgestoelte. De arm van de man lag weggedraaid achter zijn rug en zijn nek vertoonde bloeditstortingen alsof die in een klem was vastgehouden. Avallo draaide het dode lijf voorzichtig om en keek in een ovaal gezicht met een opvallend lage donkere haargrens en met een grillig litteken op het voorhoofd. De doodse blauwe ogen van de man keken hem recht aan. Ondanks dat hij in zijn werkzame leven al vele lijken had gezien, liep een rilling over de rug van de politieman. Zelfs in levenloze toestand ging van het lijk een ijskoude dreiging uit, daar kon zelfs een keurig geknoopte zijden stropdas niets aan veranderen. De inspecteur liet zijn ogen over het dode lichaam gaan, dat opvallend tener was. Het keurige jasje van het donkerblauwe maatkostuum van de man verborg een vijftal gaten in zijn witte zijden overhemd. Hier had het lemmet van het mes waarschijnlijk de hartstreek doorboord. Zijn trendy lichtbruine schoenen zaten vol met donkerbruine spatten van wat vermoedelijk zijn eigen bloed was. Een plas van het donkere levensvocht had zich gevormd op de oude eikenhouten parketvloer van de statige vergaderruimte van de *Fiera Internazionale*.

Davide Avallo keek rond in de vergaderruimte met een prominente plaats voor een met mozaïek ingelegde ovale tafel met daaromheen twaalf Lodewijk XVI-stijl stoelen van verguld hout en bekleed met bordeauxrood fluweel. Onwillekeurig werd zijn aandacht getrokken door de imposante schilderijen in vergulde lijsten die aan de muur hingen met afbeeldingen van deftige mannen in driedelig kostuum, sommigen met sigaar of een glas wijn in de hand. Ongetwijfeld waren dit de bestuurders van de welbekende truffelbeurs. Zou de vermoorde man ook een van hen zijn geweest? Aan zijn dure kledingsmaak af te meten kon dit zomaar het geval zijn. De klassieke sfeer van de ruimte werd verstoord door een groot plasmascherm waarop het logo van de truffelbeurs, een als diamant gestileerde truffel, spastisch heen en weer bewoog. Avallo besloot zich op het lijk te concentreren en voelde in de broekzak van de dode. Hij haalde er een luxe leren portemonnee van het merk *Tommy Hilfiger* uit. De

politieaan uit *Alba* knipperde verbaasd met zijn ogen. Van de inhoud had hij zomaar een kleine tweedehandsauto kunnen kopen.

Terwijl Avallo aan de tafel de portemonnee verder onderzocht, ging een zware dubbele deur, voorzien van extravagant houtsnijwerk, open. Een hevig zwetende corpulente man liep de vergaderruimte binnen. Hij stevende recht op het lijk af en voordat Avallo het kon beletten boog hij zich voorover. Met priemende kleine oogjes strekte hij zijn dikke wijsvinger en priemde daarmee in de buik van het slachtoffer. “Dat krijg je er nu van Gabrielle, als je je bezighoudt met illegale praktijken. Stomme klootzak die je bent.” Avallo stapte snel over het rood-witte afzetlint dat hij had aangebracht en trok de zwaarlijvige man aan zijn arm bij het lijk vandaan, hem ondertussen kwaad toesprekend. “Als de sodemieter terug. U hebt hier niets verloren.” De dikkerd keek Avallo aan met een minderwaardige blik in zijn ogen en sprak met duidelijke stemverheffing. “Wie denkt u wel dat u bent? U bevindt zich hier in het heiligdom van de *Fiera* en er is hier maar één iemand de baas. *Io sono il capo.*” Avallo toonde zich niet onder de indruk en legde een wijsvinger op zijn lippen ten teken dat de man moest zwijgen. “En wie bent u dan wel *signor?*” De rode kleur op de wangen van de man werd nog roder en het leek erop dat een nieuwe woede-uitbarsting zou volgen. Maar hij wist zich met moeite te bedwingen, ook wel beseffend dat het niet bepaald verstandig was om tegen een politieaan te keer te gaan. Met een van woede verwrongen maar trotse stem zei hij dat hij Valentino Gabbiani heette en *presidente* was van de *Fiera Internazionale del Tartufo Bianco d’Alba*.

“We zouden hier vanmorgen om elf uur een vergadering hebben van het bestuur van onze Stichting, want de *Fiera* vindt al over enige weken plaats. Dus er valt nog veel te regelen, dat kunt u zich misschien wel voorstellen. Gabrielle Brodi, de man die daar ligt, zou daar als bestuurslid ook bij zijn geweest. Hij is binnen ons bestuur verantwoordelijk voor de leveranciers en deelnemers aan de beurs.” Gabbiani keek met een vuile blik richting het lijk. “Hij kwam de laatste tijd met nogal bijzondere voorstellen die volkomen afwijken van de traditie die onze beurs al bijna honderd jaar kent.” De irritatie in het gezicht van Gabbiani nam weer duidelijk toe. “Ons doel is om de gastronomische producten van het gebied rond *Alba* te promoten en de kwaliteit daarvan te

bewaken. *Alba* is dé truffelstad van Italië en we kunnen ons niet permitteren dat iemand daarmee sjoemelt. Maar die meneer daar nam het niet zo nauw en wilde een vage nieuwe deelnemer van buiten onze regio toelaten. Dat zou ten koste gaan van enkele traditionele en gereputeerde *aziende* uit de omgeving. Het gerucht ging dat hij zich daar fors voor liet betalen. Die vuile homo dacht alleen maar aan zichzelf.”

Opnieuw ging de zware deur aan de zijkant van de vergaderruimte open en een iel mannetje met een dunne snor betrad de ruimte. Zijn gitzwarte haren waren overduidelijk geverfd en plakten tegen zijn schedel. Ook hij was gekleed in een maatpak en had een merkwaardig loopje. In tegenstelling tot Gabbiani was hij de rust zelve en waggelde richting Avallo alsof hij op eieren liep. Hij stelde zich beschaafd voor als Adalberto Conte, *segretario* van de *Fiera Internazionale*. “Ik hoorde van Martina wat er is gebeurd en ben zo snel mogelijk hiernaartoe gekomen. Onze vergadering zou eigenlijk pas om elf uur beginnen.” De secretaris gaf Avallo een hand die krachtig was en niet paste bij zijn smalle postuur. “Onze vriend Gabrielle is kennelijk wat al te voortvarend geweest en heeft daarmee iemand tegen zich in het harnas gejaagd. Wie o wie zou dat toch kunnen zijn?” De sarcastische wijze waarop Conte dit zei ontging Avallo niet. “Kunt u misschien wat duidelijker zijn *signor* Conte?” De *segretario* pakte een van de Lodewijk XVI stoelen en nam plaats. Hij wilde kennelijk verdere uitleg geven, maar koos er na een lange stilte voor om dat niet te doen. Daarbij werd hij ongetwijfeld beïnvloed door de grimmige blik in Gabbiani’s ogen. “Ik bedoelde daar niets verkeerd mee. Gabrielle Brodi was volgens mij bepaald niet bij iedereen geliefd. Maar ik heb geen enkel idee wie verantwoordelijk voor zijn dood zou kunnen zijn.”

“Zal ik u een *caffè* brengen?” Nadat de twee stichtingsbestuurders de vergaderruimte hadden verlaten was Avallo op zoek gegaan naar sporen die hem verder konden helpen. Maar behalve een met bloed omrande voetafdruk was er niets te vinden. Hier moesten de technische recherche en schouwingsarts, die intussen waren opgeroepen, maar verder naar kijken. “*Volentieri*, en graag zo sterk mogelijk.” Nadat de koffie door Martina op een zilveren schaal was geserveerd vroeg hij haar om nog enkele vragen te

beantwoorden in de hoop dat zij wat spraakzamer zou zijn dan Gabbiani en Conte. “Ik weet niet heel erg veel want ik ben alleen maar officemanager en secretaresse hier. Maar laatst moest ik tijdens een vergadering een laptop verwisselen en kwam ik midden in een ruzie van het bestuur terecht. De verwijten vlogen over tafel en ik had het gevoel dat ze elkaars bloed wel konden drinken. U wilt niet weten hoe hard vier mannen en een vrouw kunnen schreeuwen als ze het volledig oneens met elkaar zijn. Voor zover ik begreep ging het over de namen van de deelnemers aan de *Fiera*.”

“Ik zou het zeer op prijs stellen als ik op korte termijn zou kunnen praten met de twee andere bestuursleden van de Stichting. Hopelijk kunnen zij wat licht in de duisternis brengen. Hebt u trouwens enig idee hoe de moordenaar binnen en buiten is gekomen? Ik neem niet aan dat hij de voordeur heeft benut, want daar zat u en u hebt Gabrielle Brodi vanmorgen hier nog levend gezien. Is er nog een andere toegang?” Martina gebaarde Avallo om achter haar aan te lopen, wat die met alle soorten van genoeg deed. De politieman uit *Alba* genoot van het uitzicht op de mooie benen van de Martina die met snelle stappen door een smalle gang richting een leverancierstoegang liep, haar lange zwarte haren deinend boven haar billen. “Deze deur wordt eigenlijk alleen maar sporadisch gebruikt. De sleutel hangt normaal gesproken bij de ingang, maar ik heb er ook een aan mijn sleutelbos.” Martina opende desgevraagd door Avallo de deur en hield die voor hem open. Avallo stapte knipperend met zijn ogen het felle zonlicht in en kwam uit in de *Via Luigi Paruzza*, een zijstraat van de hoofdwinkelstraat van *Alba*. Nader onderzoek zou moeten uitwijzen of een van de winkeliers die hier zijn nering had, meer had gezien. “Bedankt Martina. Je hebt mijn telefoonnummer, dus laat me nog even weten als die andere sleutel niet meer op zijn plek hangt.”

Hoofdstuk 4: Smerige koopman

Het kletterend geluid van brekend glas klonk door de volgepakte loods, gevolgd door een zachte vloek van een vrouw die flessen aan het vullen was aan een lopende band. Haar collega's keken verschrikt op van hun werk. Een groot aantal donkergroene scherven lag op de betonnen vloer en de inhoud van de gebroken flessen vormde een langzaam groter wordende rode plas. De vrouw die de schade had veroorzaakt keek hulpeloos naar haar baas die was komen aanrennen en nu met zijn bolle gezicht vlak voor haar stond en vuur leek te spuwen. De spatten speeksel vlogen in het rond toen hij zijn bangelijk kijkende medewerkster met luide stem uitkafferde. “*Stronza!* Kijk toch uit stomme trut. Hoe moet ik ooit van zijn leven geld verdienen als jij mijn handel uit je poten laat vallen?” De handelaar in gastronomische producten Lorenzo Di Maggio schreeuwde nog harder toen er tranen verschenen in de ooghoeken van de magazijnbediende. “Huilen, dat is alles wat jullie wijven tegenwoordig nog kunnen. Verdomme, nu onmiddellijk naar mijn kantoor. Je zult hoe dan ook voor de schade moeten opdraaien, dat zweer ik je.”

Di Maggio beende met snelle passen door de hal waarin tientallen pallets met flessen wijn gebroederlijk stonden naast dozen met ingepakte kazen en blikken olijfolie. Medewerkers, voor het grote merendeel vrouwen, waren bezig met het inpakken van allerlei etenswaren en het labelen daarvan. Allegra Garrone liep als een geslagen hond achter haar baas aan, somber nagekeken door haar collega's. Iedereen leek te weten wat er stond te gebeuren. De stalen trap naar het kantoor van Di Maggio, van waaruit hij de hele loods door een grote ruit kon overzien, leek eindeloos. Het stampende geluid van de voeten van Di Maggio overstemde het geluid van de snikkende Allegra. De glazen deur van het kantoor ging open en de gezette koopman droeg zijn magazijnbediende op om naar binnen te gaan, terwijl hij zelf de blindering voor het raam naar beneden liet. Alsof hij een echte gentleman was schoof hij een leren stoel naar achteren en gebod Allegra om daarop plaats te nemen. Terwijl ze gevolg gaf aan zijn verzoek liet Di Maggio spelenderwijs een hand door haar donkerbruine haren en over haar smalle schouder glijden. Daarna nam hij plaats achter zijn

pompeuze bureau en vulde een zwaar kristallen glas uit een halfvolle fles *Dalmore single malt* Schotse whisky.

“Als ik goed heb geteld zijn er veertien flessen uitstekende *Barbaresco* wijn gevallen van de loopband waar jij verantwoordelijk voor bent. En vorige week had je een soortgelijk ongelukje, hoewel je er waarschijnlijk van uit bent gegaan dat ik dat niet heb gemerkt. Maar mijn ogen en oren zijn overal Allegra. Dus ontkennen heeft geen zin ben ik bang.” Di Maggio stond op vanachter zijn bureau en verhief zijn stem. “Ik heb even snel gerekend en dat betekent dat jij mij driehonderdvijfentachtig euro schuldig bent. Daar zul je voor moeten opdraaien. Oftewel ik houd dat bedrag van je salaris af of we moeten een andere manier van genoegdoening zien te vinden. Ik heb wel een ideetje moet ik zeggen.” Di Maggio keek veelbetekenend en zonder zich te schamen naar de volle borsten van Allegra onder haar werktenu. Ze wist van horen zeggen wat er nu ging komen en realiseerde zich dat ze weinig keuze had. Voor een weduwe met twee kinderen en torenhoge maandlasten was bijna vierhonderd euro een bedrag dat ze niet kon missen. Net als met enkele van haar vrouwelijke collega’s voor haar was gebeurd, zou ze dus moeten toegeven aan de grillen van Di Maggio.

“Ik neem aan dat je jezelf wel even wilt opfrissen in de badkamer hiernaast voordat we samen een lekker nummertje maken. Want met dit warme weer zul je wel flink nat zijn onder die schort van je. Niet dat ik dat heel erg vind, maar toch.” Di Maggio lachte onbedaarlijk en voelde zich volkomen onaantastbaar. Het taalgebruik van de kleine Italiaan werd steeds ordinaarder. “Laat dadelijk maar eens kijken wat voor moois je allemaal te verbergen hebt. Ik vermoed dat jouw pruim lekker ongeschoren is en zal met alle soorten van genoeg mijn jongeheer in die bos hout laten verdwijnen. Sodemieter nu op en kom snel terug. Helemaal uitgekled graag. Ik heb zin als een geile kater.” Allegra Garrone was helemaal van slag af en vuurde nog een laatste smeekbede op haar baas af. Maar die was niet te vermurwen. Er zat voor haar niets anders op dan gevolg te geven aan zijn perverse wensen. Di Maggio wist dat hij weer een keer gewonnen had en wees met zijn wijsvinger richting de deur waarachter de badkamer te vinden was.

Allegra Garrone had de smerige Di Maggio het liefst een mep voor zijn kop gegeven, maar wist dat ze dan haar baan kwijt zou zijn. Dat kon ze zich niet permitteren. Goedbetaalde banen waren schaars in dit deel van Noord-Italië, wat ook de reden was dat veel jongelui naar Milaan, Turijn en omgeving trokken om daar aan de slag te gaan. En je kon van Di Maggio zeggen wat je wilde, maar hij beloofde zijn medewerkers royaal. Tenminste, zolang ze maar deden wat hij wilde. Schuchter liep Allegra de badkamer uit en het kantoor binnen, met haar schort nog om haar middel en haar handen voor haar kruis gevouwen. Di Maggio had zijn blote dikke achterste op zijn extravagante, met krullende engeltjes versierde, bureau gedrapeerd en keek vol verwachting toe. Zijn klein geschapen mannelijkheid hing, nauwelijks zichtbaar, in een wolk van grijze haren onder zijn dikke pens. “Ik had verdomme toch gezegd dat je je moest uitkleden.” Geïrriteerd hupte de zakenman op zijn korte beentjes van het bureau en liep op de angstige Allegra toe. “Moet ik nou alles zelf doen hier?” Met een forse ruk, die gepaard ging met een scheurend geluid, trok hij de schort van haar lijf. Even bleef hij bewonderend staan kijken. Allegra was een mooie vrouw van midden veertig en had, ondanks de twee kinderen die ze had gebaard, een prachtig lichaam. Haar halflange donkerbruine haar krulde over haar schouders en bedekte voor een deel haar peervormige borsten met donkerrode tepels. Ze had brede heupen en een schaamstreek die eruitzag als een keurig aangeharkt tuintje. Di Maggio floot bewonderend tussen zijn tanden. “Omdraaien” beval hij en bekeek met genoeg de goed gevormde billen van Allegra.

Ondanks de duidelijk opgewonden toestand van Di Maggio bleef zijn petieterige fluit onbeweeglijk op zijn plek hangen. Dit tot ongenoegen van de man zelf die Allegra opdracht gaf om op haar knieën voor hem te gaan zitten. Hij legde beide handen op haar hoofd en duwde dit met kracht tegen zijn onwillige geslachtsdeel. “Laat maar eens mooi zien wat je allemaal in je mars hebt wijffie.” Zijn stem klonk, ondanks dat het niet wilde lukken met zijn mannelijkheid, nog steeds hautain en dominant. Allegra had wel vaker met dit bijltje gehakt, maar dan onder veel plezierigere omstandigheden. Aan het kreunende geluid van Di Maggio af te leiden deed haar tong ook nu echter zijn werk. Zelf beleefde ze er evenwel geen enkel plezier aan. De mufte stank van

het onderlijf van Di Maggio en de hardhandige manier waarop hij haar mond penetreerde deden haar kokhalzen. Een lange sliert speeksel liep langs haar kin naar beneden. Al snel namen haar handen het daarom over en met enkele vaardige bewegingen bracht ze de kleine dikke handelaar tot een hoogtepunt. Net op tijd ontweek ze zijn ontlading die langzaam op het gerafelde Perzische tapijt druppelde. Di Maggio slaakte een diepe zucht en liet zich tevreden achterover vallen op zijn bureau. Zijn behaarde hangbuik stak daarbij potsierlijk in de lucht.

Bijgekomen van de inspanning en zittend in zijn bureaustoel nam Di Maggio een forse slok van zijn *Dalmore* whisky. Hij keek Allegra vorsend aan. “*Porca miseria*. Dat had ik niet verwacht jongedame. Jij bent een van de weinigen die erin is geslaagd om mij zo snel aan mijn gerief te laten komen. Jouw collega’s waarmee ik eerder wel eens een vorkje heb geprikt lukte dat in elk geval niet.” Di Maggio grinnikte om zijn eigen woordspeling. Allervriendelijkst vervolgde hij zijn toenaderingspoging. “Ik wil je graag een voorstel doen Allegra. Het spijt me dat ik op dit moment niet meer tijd voor je heb. Maar als je het goed vindt dan wil ik je graag eens gezellig buiten werktijd ontmoeten. Natuurlijk staat daar een kleine vergoeding tegenover. Wat denk je?” Allegra dacht na. Van de ene kant moest ze opnieuw overgeven bij de gedachte aan een *date* met Di Maggio. Van de andere kant kon het natuurlijk geen kwaad om de rijke koopman in delicatessen te vriend te houden. “Mag ik daar even over nadenken *capo*. Ik wil niet halsoverkop te werk gaan, ook al was ons samenzijn best wel prettig te noemen.”

Allegra Garrone liep met een misselijk gevoel terug naar haar plaats aan de lopende band in de loods. Daar werd ze opgewacht door een collega, Hoofd Inkoop Bellinda Silvestri, die nerveus vroeg wat er allemaal was gebeurd. Allegra besloot om maar de halve waarheid te vertellen. “Alsof je dat niet zou weten. Volgens mij heeft onze baas zijn piemeltje al in de gaten van zo ongeveer iedereen hier gehangen, de mannen misschien uitgezonderd. Wat maakt het ook uit. Voorlopig mag ik mijn baan houden.” Bellinda schrok van de onverschillige manier waarop Allegra haar verhaal deed. “Maar dat kunnen we toch niet zomaar over ons heen laten gaan? We moeten een manier zien te

vinden om die verwaande kerel te stoppen. Hij denkt dat hij de koning zelf is, die vieze kleine opschepper.” Allegra haalde haar schouders op. “Dat zul je dan toch zelf moeten doen Bellinda. Ik heb geen enkele behoefte om mijn baan op de tocht te zetten. Ik heb de centen veel te hard nodig om mijn gezin te kunnen onderhouden.”

Hoofdstuk 5: Afpersing

“We zullen heel erg de tering naar de nering moeten zetten Pietro.” Peet Gallo werd in Italië in het algemeen aangesproken met het lokale synoniem van zijn voornaam dat ook in zijn paspoort stond. Hij had Italiaanse voorouders, afkomstig uit een klein dorpje in Sardinië. Peet was naar zijn *nonno* Pietro genoemd. Zijn dikke zwarte haren, die meestal met gel naar achteren waren gekamd, getuigden nog van zijn zuidelijke afkomst, evenals zijn donkere stoppelbaard. “De kosten van energie zijn verdrievoudigd en ook grondstoffen zijn dubbel zo duur geworden. En we hebben pas corona achter de rug, vergeet dat niet. Maar we kunnen niet alles doorberekenen aan de mensen die hier komen eten. Dan wordt een avondje uit onbetaalbaar. En dat wil ik niet.” De man tegenover Peet was Mauro Titti, eigenaar en chef-kok van *Ristorante La Curia* aan de *Via Bollente* in *Acqui Terme*. Het gezellige terras aan de zijkant van het restaurant bood met zijn wijnranken beschutting tegen de zon die midden september nog aardig fel scheen. “Wij staan overal bekend om onze kwaliteitsgerechten, gemaakt op basis van typische Piemonteese ingrediënten. Maar daar valt steeds moeilijker aan te komen en het is allemaal fors duurder geworden. Betaalden we geen jaar geleden nog zo’n tweehonderd euro voor een *tartufo nero estivo* van vijftig gram, nu is dat al bijna driehonderdvijftig euro. *Non so sicuro*, maar het lijkt erop dat de prijzen kunstmatig hoog worden gehouden door het plaatselijke truffelkartel in *Alba*. Bovendien worden we de laatste tijd min of meer gedwongen om de truffels, maar ook een groot aantal wijnen, af te nemen bij één leverancier. Doen we dat niet of onvoldoende, dan worden ze boos. Ik denk dat er een criminele bende achter zit. Ze hebben hier al eens een keer met een aantal zware jongens op de stoep gestaan toen we een tijdje niet bij hen hadden besteld.

Peet keek op van zijn *carne cruda con funghi porcini*, rauw gehakte bief met eekhoorntjesbrood, *parmigiano* kaasvlokken en bleekselderij. Mauro Titti was een goede vriend die hij al jaren kende en hij wist dat de chef-kok altijd oprecht was en nergens omheen draaide. Hij twijfelde dan ook geen moment aan diens verhaal, maar schrok er wel van. “Begrijp ik goed dat je wordt bedreigd? Met dat verhaal ben je toch zeker naar de politie gegaan?” Titti lachte schamper en

dronk een slok van zijn witte *Gavi* wijn. “Ze deden niets wat verboden is en stonden hier alleen maar met twee man vanaf de straat door de ramen naar binnen te kijken. Het waren van die sportschooljongens met korte opgesneden haren, een driedagenbaard en tattoos op hun hele lichaam. De derde was een glad mannetje met een Oost-Europees uiterlijk en een litteken op zijn voorhoofd. Hij stond aan de overkant van de straat wat meer in de schaduw en mij vielen zijn chique schoenen op onder een modieuze pantalon. Hij zei alleen maar heel kort “*Bracco*” toen ik naar buiten liep en hem aansprak. Een van zijn spierbundels maakte daarna een snijdend gebaar met zijn vlakke hand langs zijn keel en we weten allemaal wat dat betekent.” Titti deed het gebaar na en Peet zag hoe zijn hand beefde. “Daarna wandelden ze rustig richting *Bollente*. Ik kan de gedachte aan die kerels niet van me afzetten, hoewel het incident alweer van een aantal weken geleden is.” Het leek alsof de restauranteigenaar rilde bij de herinnering aan het voorval.

“Hoe weet je dat ze iets kwaads in de zin hadden? Dat handgebaar heb je misschien verkeerd begrepen. Weet je wat die naam *Bracco* betekent en waarom zou die te maken hebben met jouw leveranciers? Het kan net zo goed zijn dat het een stelletje toeristen betrof. Daarvan lopen er genoeg rond in *Acqui Terme*.” Peet probeerde zijn vriend gerust te stellen, maar had niet de indruk dat hij daar goed in slaagde. “Ik vroeg later of een van de serveersters hen ook had gezien en dat werd bevestigd door Angelica. Zij was een tafel aan het bedienen in de terrastuin en daar liepen ze langs. Bij haar hebben ze precies hetzelfde gedaan. “En diezelfde dag heb ik nog gebeld met de eigenaar van *Borgo Vecchio* hier even verderop. Hij had diezelfde kerels een paar dagen eerder in zijn restaurant gehad. Ze hadden een aantal flessen wijn bij zich en dwongen Carlo om daarvan te proeven. Hoewel hij daar geen enkele behoefte aan had, was hun lichaamstaal kennelijk dermate dwingend dat hij dit niet kon weigeren. Volgens die kerels waren het superieure wijnen, voornamelijk *Barbera* en *Dolcetto*, van gerenommeerde merken die ik ook in mijn eigen assortiment heb. Maar Carlo vertelde me dat het inferieur bocht was dat ze hem lieten drinken. Ze eisten dat die wijnen voortaan op zijn wijnkaart zouden komen te staan en hebben een bestellijst bij hem achter gelaten. Daar stond verder alleen de naam van groothandel *Bracco Ingrosso* op en een mobiel

telefoonnummer. Ik heb later samen met Carlo van die wijn geproefd en ik moest hem helemaal gelijk geven.” Peet zag hoe wijnkenner Mauro gruwde bij de gedachte. “Dat spul was niet te drinken en hooguit geschikt om als simpele tafelwijn geschonken te worden in een eenvoudige pizzeria. Maar niet in restaurants zoals die van ons die een naam op wijng gebied hoog te houden hebben.”

“En nu ben je bang dat jij ook jouw wijnen bij die *Bracco Ingrosso* moet gaan bestellen en dat je anders problemen krijgt vermoed ik?” Mauro beaamde dit. “Ik verwacht dat ze me elk moment zullen benaderen en me dezelfde voorstellen zullen doen als aan Carlo. Ik zou nog best wel bereid zijn om wat wijn van hen af te nemen als ze me dan met rust laten, maar de prijzen die ze vragen zijn vergelijkbaar met die bij onze reguliere leveranciers, terwijl het gewoon slechte wijn is. Die kan ik niet aan mijn gasten voorzetten.” Peet begreep het probleem waar Titti mee zat, maar kwam ook niet verder dan de suggestie om te achterhalen wie achter die kennelijk obscure groothandel zat. “Als je dat weet, dan heb je wellicht iets in handen om mee naar de politie te gaan.” Titti mompelde dat hij dat zou proberen, maar op een zodanige manier dat hij daar zelf kennelijk weinig geloof in had.

“Ik kwam vandaag bij je langs om te genieten van jouw kookkunst, maar ook voor iets anders. Zoals je weet heb ik samen met Gill een truffelgaard. Die begint *tartufi* te leveren van zeer goede kwaliteit. Maar dat zeg ik natuurlijk als relatieve leek. Ik wilde jou daarom vragen of je de truffel wilt keuren die ik heb meegebracht.” Peet haalde een zwart bolletje met een grillige schil uit een katoenen doek en legde die voor Titti op tafel. “Vers gevonden vanmorgen door Bruno.” De chef-kok nam de truffel voorzichtig in zijn hand en rook eraan. “Ja, dit is duidelijk een *scorzone*, ofwel een zwarte herfsttruffel. Hij ruikt een beetje naar aarde en vochtige bladeren. Mag ik hem opensnijden?” Zonder op antwoord te wachten sneed Titti met zijn zakmes de truffel doormidden. De binnenkant was geelachtig met witte, sterk vertakte aders van verschillende dikte als in een stuk marmer. “Dat ziet er goed uit Pietro.” Titti hield de binnenkant een aantal keer vlak bij zijn neus en snoof de geur op. “En ook het aroma bevalt me uitstekend. Zover ik het kan beoordelen is dit een prima

truffel om een gerecht mee om te toveren tot een culinair hoogstandje. Goed gedaan man.”

Peet was blij dit te horen, hoewel hij zelf ook wel de indruk had dat zijn truffels van hoge kwaliteit waren. “Ik denk binnenkort heel wat kilo’s te kunnen oogsten Mauro. Zou jij bereid zijn om een deel daarvan af te nemen? Ik ben bereid om tien procent korting te geven op de prijzen die je normaal betaalt aan jouw leveranciers.” Titti zei met een glimlach dat dit akkoord was. “Ik heb alleen geen tientallen kilo’s tegelijk nodig. Dus je zult nog flink wat andere afnemers moeten vinden om alles kwijt te raken. Maar mij mag je als klant noteren.” Peet gaf Titti een hand. “In het voorjaar heb ik waarschijnlijk ook nog *bianchetti* in de aanbieding. Dat zal je vast en zeker ook interesseren. Ik laat je weten als het zover is.” Tevreden reed Peet in zijn Alfa Romeo Stelvio QV naar huis in *Roccoverano*. Hij zou binnenkort ook eens langsgaan bij Giselda, de eigenaresse van *Trattoria del Bramante* op het dorpsplein in zijn woonplaats, evenals bij een restaurant dat hij vaker bezocht in *Finale Ligure*.

Hoofdstuk 6: Bella Rossi

Het ouderwetse bureau van inspecteur Davide Avallo op het kantoor van de *Polizia Municipale d'Alba* lag vol met dossiers, pennen, gele post-it plakkers en een porseleinen asbak die werd gebruikt als bakje voor paperclips. Een oude bakelieten telefoon met draaischijf, een bepaald ook niet recente Dell computer en witte TL-bakken versterkten de sfeer van een Amerikaanse detective film uit de zestiger jaren. Avallo, een goed uitziende dertiger met stijlvol geknipt haar met opgeschoren zijkanten en driedagenbaard, zat op een stoffen draaistoel en was in een druk telefoongesprek gewikkeld. Hij reageerde zichtbaar steeds geïrriteerder. “Ik begrijp het belang van dat andere onderzoek maar ik snap absoluut niet waarom ik daarvoor mijn recherches naar de moord op dat bestuurslid van de *Fiera* moet staken. Ik heb hier dadelijk een afspraak met een medebestuurder van de Stichting dat misschien wat meer licht op de zaak kan werpen.” Avallo luisterde aandachtig naar de stem van zijn baas, *commissario* Andretti, aan de andere kant van de lijn. “Natuurlijk is het belangrijk dat we de grote vissen te pakken krijgen, maar dat wil niet zeggen dat de kleine jongens vrijuit mogen gaan.” Avallo veerde op uit zijn stoel. “Als u mij beveelt dat ik medewerking verleen aan dat team van Baffi, dan heb ik natuurlijk weinig keuze. Maar ik ben het niet met u eens.” Avallo smakte de hoorn van zijn telefoon op het bureau en keek woest voor zich uit.

Even verderop zat Bella Rossi in een wachtruimte schuin tegenover Avallo's kantoor op een harde houten bank te wachten op wat komen ging. De dame probeerde haar naam eer aan te doen met een lang roodharig kapsel, een gezicht met opgespoten rode lippen en eveneens rode permanente make-up wenkbrauwen. Het bestuurslid van de *Fiera* was een jaar of veertig en vroeger waarschijnlijk een keer bloedmooi geweest. Ze was nog steeds een aparte en elegante verschijning, hoewel de glans van vroeger er nu wel voor een deel van af was. Rossi was al een jaar of vijf als penningmeester financieel verantwoordelijk binnen het bestuur van de *Fiera Internazionale del Tartufo Bianco d'Alba*. Na de moord op haar collega Gabrielle Brodi was ze twee dagen ondergedoken geweest, bang voor een soortgelijke afrekening. Hoewel ze niet, zoals de dode Brodi, binnen het bestuur voorstander was geweest van het

toelaten van een buitenstaander tot de *Fiera*, wilde ze daar wel serieus over nadenken.

“Komt u maar binnen.” Avallo hield de deur van zijn kantoor open en gebaarde Rossi om plaats te nemen op een ongemakkelijke stalen stoel met houten zitvlak. Rossi deed met zichtbare tegenzin wat haar door de *ispettore* werd gevraagd. Met rechte rug en haar hoge trendy pumps perfect symmetrisch naast elkaar wachtte ze geduldig op de vragen van Davide Avallo. Ondertussen keek ze met nieuwsgierige en goedkeurende blik naar de politie-inspecteur die wist dat hij als goed uitzierende vrijgezel een gewilde prooi was bij vrouwen. Desondanks keek hij haar tamelijk ongemakkelijk aan en wist ondanks zijn jarenlange ervaring niet precies waar hij met zijn vragen moest beginnen. De telefonische opdracht van zijn directe meerdere om voorlopig niet achter de moordenaar van Brodi aan te gaan dreunde nog na in zijn oren. Dit was volkomen in strijd met de principes waarmee hij was opgegroeid en de politieacademie had afgemaakt.

“Excuses dat ik u heb laten wachten. Ik zal het niet al te lang maken *signora* Rossi want ik begrijp dat u een drukbezette vrouw bent. We hebben twee dagen tevergeefs geprobeerd u te bereiken. Heeft uw afwezigheid toevallig te maken met de moord op de heer Brodi?” Rossi kreeg een warme gloed op haar wangen die haar rode kapsel extra accentueerde. “U begrijpt dat ik graag wil weten of u wat meer duidelijkheid kunt geven over zijn abrupte verdwijnen uit dit aardse leven?” Bella Rossi was van vele wateren gewassen, maar de moord op haar collega in het stichtingsbestuur had zijn sporen achtergelaten. Ze had nagedacht over wat ze wel en niet voor zich kon houden nadat ze de uitnodiging kreeg om op het politiebureau te verschijnen. Hoewel ze daar nog steeds niet uit was, begreep ze dat ze er niet aan ontkwam om in elk geval iets te vertellen. “De laatste tijd was er nogal wat onenigheid binnen ons bestuur. Dat had met twee zaken te maken. Op de eerste plaats was er een discussie over de samenstelling van de deelnemerslijst aan de *Fiera*. Ten tweede speelt er iets rondom een buitenlandse handelaar die een grote vinger in de pap wil krijgen in de delicatessenmarkt hier. Hij schijnt al behoorlijk wat invloed te

hebben in *Torino* en omgeving en heeft nu zijn oog laten vallen op onze streek, het zuidelijke deel van de regio *Piemonte*.”

Ondanks haar aanvankelijke aarzeling zat Rossi nu op de preekstoel. Ze boog zich voorover richting Avallo en schaamde zich er niet voor om daarbij een deel van haar grote, waarschijnlijk kunstmatig opgepompte, boezem te laten zien. “De *Monferrato*, *Langhe* en *Roero* zijn gebieden die steeds meer in opkomst zijn in het internationale toerisme. Sinds ze in 2014 op de Werelderfgoedlijst van *Unesco* zijn komen te staan, is er veel aandacht voor geweest in allerlei reis- en *lifestyle* bladen. Vooral steden als *Alba*, *Asti* en *Acqui Terme* hebben daarvan geprofiteerd. Maar ook bijvoorbeeld het voorheen onbekende stadje *Bra*, waar de slow-food beweging is ontstaan, is er bepaald niet slechter van geworden. En zo kan ik wel doorgaan.” Rossi genoot van de blikken van Avallo die zijn aandacht moest verdelen tussen haar imposante voorgevel en haar les in hedendaagse geschiedenis. “Dat is natuurlijk een zegen voor ons gebied, want meer toeristen betekent ook meer werkgelegenheid en welvaart. En geloof me, dat is keihard nodig. Maar het heeft natuurlijk ook een keerzijde. Overall waar de economie groeit en waar geld te verdienen valt, duiken ongure types en bedrijven op. Ze proberen zich een plek te verwerven in de markt en schuwen daarbij helaas geen onorthodoxe methodes.”

Avallo, zoon van een hardwerkende maar bepaald niet rijke boer uit het plattelandsdorp *Pezzolo Valle Uzzone*, viel haar in de rede. “Je ziet inderdaad steeds meer auto’s met buitenlandse kentekens en in de stad hoor je allerlei vreemde talen. Huizen worden verkocht aan en opgeknapt door mensen uit Nederland, België en Zwitserland. Dat is op zich prima. Maar van die toegenomen welvaart is nog niets te merken bij de eenvoudige mensen in de kleine dorpjes in de heuvels. Sterker nog, die leven vaak nog zoals dertig jaar geleden en koken hun potje nog op houtkachels. En vertel me niet dat dit niet zo is. Ik praat uit eigen ervaring.” Rossi knikte met haar hoofd. “En dat is nou net het probleem waar ik mee worstel. Als we toestaan dat die nieuwelingen hun macht uitbreiden, dan gaat dat ten koste van onze lokale bedrijfjes. Ik ben voor verandering en vernieuwing, maar wel op een evenwichtige manier. Dus niet meteen zo radicaal als Brodi, die een week of wat geleden in één keer

honderdtachtig graden van gedachte switchte en wilde dat we ook truffelhandelaren van buiten onze regio een kans zouden geven. Mag ik een sigaret opsteken?” Avallo antwoordde dat dit, ondanks de aanwezigheid van een asbak op zijn bureau, niet was toegestaan. “Laten we even naar buiten gaan, dan kunnen we daar verder praten. Ik lust zelf ook wel zo’n gifstengel en het is bovendien bijna lunchtijd.”

Het plein voor het bureau van de *Polizia Municipale* aan de *Piazza Risorgimento* lag er tijdens het middaguur vredig bij nu het zomerseizoen bijna op zijn einde liep. De winkels en banken aan het plein sloten langzaam hun deuren en bedienden en ambtenaren gingen naar huis of naar het restaurant voor hun gebruikelijke *pranzo*. Avallo moest hoesten toen hij de rook van de filtersigaret inhaleerde die Bella Rossi hem had aangeboden. Het was alweer een tijdje geleden dat hij gestopt was met roken, maar de boosheid over het telefoontje eerder die ochtend met zijn *commissario* had de behoefte aan nicotine weer naar boven gehaald. Ze stonden in de schaduw onder de galerij naast de ingang van het politiebureau. Rossi poseerde als een volleerde ballerina met haar volslanke lichaam op hoge hakken.

“Dus Brodi was voorstander van een of meer nieuwe, eventueel buitenlandse, deelnemers aan de *Fiera*, u twijfelde en aan de reactie van jullie *presidente* de heer Gabbiani te merken was hij erop tegen. Van *segretario* Conte kreeg ik geen hoogte toen ik hem sprak maar mijn buikgevoel zegt dat hij niet op dezelfde lijn zit als Gabbiani. Blijft het vijfde bestuurslid over. Hoe zit het met hem?” Rossi doofde haar sigaret in een vuilnisbak en Avallo volgde haar voorbeeld. “Conte is inderdaad een geniepig mannetje en speelt een vreemde rol. Hij doet alsof hij het eens is met Gabbiani, hoewel uit zijn feitelijke gedrag iets anders blijkt. Ik heb sterk de indruk dat hij een geheime eigen agenda heeft, maar zijn precieze doel ken ik niet. Ook hij hangt echter ergens aan een of ander draadje, daar ben ik van overtuigd. Ons vijfde bestuurslid Vialli is, net als Gabbiani, faliekant tegen inmenging van buiten de regio.” Avallo wreef over zijn buik. “Ik begin honger te krijgen. Zullen we gaan lunchen bij *Ristorante La Piola* hier tegenover?” Zwijgend staken ze het plein over en liepen langs de *Duomo di San Lorenzo* naar het restaurant.